

Stefanie MOENS

Acteur en uitvaartbegeleider

Een jaar geleden vergeleken ervaringsdeskundige in armoede Caro BRIDTS en begeleider Lieven DE PRIL hun levenspaden in *De kansendans*, om op krachtige wijze te illustreren hoe armoede een structureel probleem is en geen persoonlijk falen. Het boek werd nu verwerkt tot een monoloog, die Stefanie MOENS het komende jaar in heel Vlaanderen op de planken hoopt te brengen.

‘We zijn op ons mooist op onze meest kwetsbare momenten’

Jozefien VAN HUFFEL

Al twintig jaar speelt Stefanie MOENS (41) bij Paco Producties educatief theater. „Altijd met hart en ziel, of het nu gaat over pesten, het milieu of de gevaren van het internet. Het mag nooit routine-werk worden”, zegt ze. Ze vindt het zalig voor kinderen te spelen. „Vooral de allerkleinsten zijn ontwapenend, maar eerlijk. Voor volwassenen breng ik het liefst ernstige stukken, met een boodschap waar wij, mensen, hopelijk wat beter van worden.”

– Dit is niet de eerste tekst over armoede die u brengt. Wat leert dergelijk theater u?

Ik speelde eerder inderdaad *Ik ben iemand/niemand*, naar het boek van Guy Didelez en Lieven De Pril. Hoe meer ik bezig ben met het thema, armoede, hoe meer ik besef dat ik eigenlijk niets over armoede weet. Door *Ik ben iemand/niemand* raakte ik in Dendermonde betrokken bij de opstart van een nieuwe Welzijnsschakel. Ook daar leer ik dat je armoede nooit zult begrijpen als je er niet in zit. Net daarom moeten we eindelijk blijven luisteren naar mensen en doen wat we kunnen. Het doet me goed dat ik dankzij *De kansendans* mag helpen de boodschap te blijven verspreiden.

– Wat is voor u de essentie van het verhaal van Caro Bridts in ‘De kansendans’?

Het confronteert me opnieuw met het immense contrast met mijn eigen leven. Verder wil ik eigenlijk niet reflecteren over het verhaal van Caro. Ik wil vooral met het grootste respect in haar huid kruipen, zonder er wat theatraals van te maken. Het zou fout zijn de meest schrijvende stukken uit te vergroten om te werken op het gevoel van mensen. Het moet puur en authentiek theater worden.

– Wat hoopt u dat de monoloog teweegbrengt?

In oktober, op de Werelddag van het Verzet tegen Armoede, maakten we met de Welzijnsschakel een eigen voostelling op basis van *De kansendans*, met verhalen van mensen uit Dendermonde. De toeschouwers waren sterk onder de indruk. Ik hoop dat ik mensen ook zo mag wakker schudden en aan het denken zetten.

Het is soms moeilijk vast te stellen dat een deel van de samenleving helemaal niet bezig is met de zoektocht naar een betere wereld voor iedereen, maar dat

Stefanie Moens: „Ik wil de kracht overbrengen van liefde die alles overstijgt, in theater en rouwdienst.” © Frank Bahnmüller

mag ons niet tegenhouden om het zelf te blijven proberen. Dankzij een stuk zoals *De kansendans* kun je, als het lukt, getuige zijn van een ontploffing van positiviteit en van mensen die plots gebeten zijn om iets te veranderen. Daar doe ik het voor.

„Hoe meer ik bezig ben met armoede, hoe meer ik besef dat ik er eigenlijk niets over weet”

– U bent sinds enige tijd ook uitvaartbegeleider. Met dezelfde hart en ziel?

Door COVID-19 zocht ik zoals veel collega's naar een nieuw vangnet, zonder de flexibiliteit te verliezen om te kunnen blijven spelen. Vlak bij het huis van mijn schoonouders werd een nieuw rouwcentrum gebouwd en vóór ik het wist, kreeg ik een nieuw hoofdstuk in de schoot geworpen. Het werd een openbaring. Bij het opstellen van de uitvaartdienst tref

ik mensen in moeilijke omstandigheden, maar enorm dankbaar. We zijn op ons mooist op de meest kwetsbare momenten.

Vooraf meende ik dat het verdriet me zwaar zou vallen, maar dat is niet zo. Ik was jong toen ik mijn papa verloor, ondertussen 25 jaar geleden, en ik weet dat je dan leeft in een roes en stilstaat terwijl de wereld doorraast. Nu sta ik aan de andere kant en kan ik mensen in die situatie ontzorgen en hun alle ruimte geven om het levensverhaal van hun dierbare te vertellen. Dat weegt door. Ik probeer over te brengen dat het oké is te praten over alle aspecten van de dood, hoe je het ook beleeft. Zelf ben ik niet meer bang om te sterven sinds mijn vader overleed, want ik weet dat er iemand op me wacht.

– Merkt u dat meer mensen op die manier over de dood heen kijken?

Het is jammer dat velen zonder veel nadenken poneren dat ze niet geloven. Geloof leeft meer dan de meesten beseffen. Ik twijfel niet om te zeggen dat ik geloof. Op het vlak van de christelijke waarden en normen legde ik de lat altijd hoog. Ik

heb het dan over proberen een goed mens te zijn, te zorgen voor anderen en eerlijk te zijn. Vandaag schakelen velen het geloof gelijk met het instituut Kerk en zijn fouten, maar God is in de natuur, de medemens en het moment van de dood. Dat ervaren veel mensen wanneer ze goed luisteren naar hun gevoel. In de inleiding van een uitvaartdienst heb ik het daarom steevast over de kracht van de liefde, die alles overstijgt, en ik merk dat dat nog steeds binnenkomt. Het is de grootste kracht op aarde en ik hoop ze over te brengen, in het theater en in een rouwdienst.

De première *De kansendans* is op dinsdag 13 december om 20 uur in De Volkskring in Lede (Kasteeldreef 18). Een ticket kost 10 euro, of 1,5 euro tegen kansentarieef. Meer op www.volkskring.lede.be of via 053 60 68 60. Meer over het boek vindt u op bladzijde 12.